

Moltes famílies acollidores tenim una sensació d'immensa soledat.

La percepció que tenim és que ni les ICIFs fan un seguiment suficient dels infants acollits, ni els EAIAs fan un seguiment seriós de les famílies biològiques. Amb això resulta que, ben sovint, el sofriment enorme a què estan sotmesos els infants en estat d'acolliment no és percebut ni supotat per ningú més que per les pròpies famílies acollidores, que no troben la informació ni el suport que necessitarien. A més, aquells que prenen decisions importants, per exemple sobre el règim de visites o moltes altres coses, ho fan sense la informació necessària, ni la consciència propera de l'immens sofriment que aquestes decisions poden comportar.

Així mateix, fa la impressió que en molts casos no hi ha cap pla de recuperació de les famílies biològiques, ni una previsió de futur per als nens. Aquests viuen sotmesos a una contínua incertesa i provisionalitat que fa molt difícil que puguin créixer amb l'estabilitat emocional mínima.

Fa l'efecte que ningú es pren seriosament el cas, tret de la família acollidora, i així va passant el temps, un temps que és preciós per a la vida i el futur de l'infant acollit, sense que ningú agafi el cas i l'estudiï en profunditat, per prendre les decisions més adequades per al bé dels infants. Només quan es presenta un escàndol o un problema greu sembla moure's alguna cosa. Però a vegades ja és massa tard. Mentrestant, el sofriment de tothom és intensíssim, difícilment suportable. I pensem que una bona part d'aquest sofriment es podria evitar amb un seguiment més proper, acurat i responsable de cada cas.